Ουκρανικό : Η «ΑΜΕΡΙΚΗ» κ οι κομπάρσοι

του Μπάμπη Βλάχου*

Ποτέ άλλοτε μια ηγεμονική δύναμη, σαν την Αμερική του 20ού αιώνα, δεν έφτασε τόσο κοντά να γίνει μια αληθινά παγκόσμια Αυτοκρατορία. Απέτυχε, ευτυχώς δεν έγινε – χαρείτε την.

Ούτε η Ρώμη ούτε ο Αλέξανδρος το ’χαν πετύχει. Υπήρχε πάντοτε και… μία Κίνα τουλάχιστον. Και η οποία, πριν τη φρικαλέα Βρετανική αυτοκρατορία και τη βάρβαρη αποικιοποίηση επί παντός –χάρη στους Ινδούς στρατιώτες βέβαια–, άκμαζε εμπορικώς εφάμιλλα με τη σημερινή της εξέλιξη (πιο πλούσια μέχρι τον 18ο αιώνα από οποιαδήποτε περιοχή της Ευρώπης) – αν και πιο εσωστρεφής. Σε αντίθεση με την εξωστρέφεια Βενετών και Ολλανδών έως ότου παραδώσουν τη σκυτάλη στη θαλασσοπνίχτρα/βιομηχανική Αγγλία, και αναγκαστούμε να ονομάσουμε όλον αυτόν τον Χριστιανικό πολιτισμό καπιταλισμό.

Και που με δύο λόγια, στη συνέχεια έκανε κορωνίδα του τον Νέο Κόσμο και την παγκόσμια «Αμερική», επιτέλους: Το χρήμα επιβλήθηκε ως η πρώτιστη, η ανυποχώρητη ψυχική σχέση – βρήκε για τα καλά τον τόπο του. Μαζί με μια εκ βαθέων πίστη στη μαγεία της τεχνολογίας – και στη μαγεία των αγορών. Κι η ξέφραγη Ισχύς, ακόμη και για τον τελευταίο εθελόδουλο του πλανήτη, απέκτησε επιτέλους την κτηνώδη (τηλε)παρουσία της.

Κυρίως διότι οι κομπάρσοι, πριν μάθουν καν καλά-καλά από το Χόλιγουντ του ’20 πώς να φιλιούνται, ανέκαθεν ζητωκραυγάζανε, αγκαλιά με τους πρωταγωνιστές, τα μεγάλα και τρανά κατορθώματα της… προόδου – της «εξέλιξης». Ιδίως μάλιστα οι αριστερόφρονες.

Ακόμη κι όταν τα αφεντικά και της Ρωσίας και της Κίνας,

υπερβαίνοντας κάθε ιστορικό απρόοπτο και προηγούμενο (τις αρχικές, τις μετέπειτα δήθεν «επαναστάσεις» τους), γίνανε από απλοί οι πιο προχωρημένοι – οι πιο άξιοι κεφαλαιοκράτες.

Κι έτσι η *«Αμερική»,* αφού επιβίωσε τον προηγούμενο αιώνα από 21 υφέσεις, τρεις σοβαρές κρίσεις, δύο χρηματιστηριακά κραχ, δύο παγκόσμιους κι έναν Ψυχρό Πόλεμο, έκανε μετά την ολοκληρωτική της νίκη (το «globalization») μία σπουδαία μετεγγραφή : τον Ρώσο Πούτιν. Άλλη σχολή, ίδιοι στόχοι.

Η αναδυόμενη αντίστοιχη ρωσική ελίτ τον βρήκε, αυτή τον δοκίμασε και τον επέβαλε. Ένα αυτοδημιούργητο φτωχόπαιδο, των Μυστικών Υπηρεσιών (βλέπε αντίστοιχα: την Google, τον Ε. Μασκ) και της ήδη σπουδαίας ρωσικής Μάφια· που από τον δρόμο βρέθηκε στα ολιγαρχικά σαλόνια, με δισεκατομμύρια – όπως γινότανε και γίνεται από τις πρώτες γκανγκστερικές δεκαετίες στην περί ης ο λόγος «Αμερική».

Και η οποία Αμερική από «παγκοσμιοποιητικό» πολεμικό κράτος-οφειλέτης, ο μεγαλύτερος τζαμπατζής στην ιστορία, άρχισε βέβαια να πνέει τα λοίσθια μετά τις ήττες-ρεζίλεμα του πλανητικού προστάτη στη Βαγδάτη –ξέχνα το Βιετνάμ–, και στην Καμπούλ – βάλε και καμιά Βηρυτό ή Σομαλία… (Μονάχα η Ιαπωνία, χώρια οι Άραβες, της έδωσε το ’91 για το Ιράκ 13δισ· και 1,5 το 2003 καθ’ ότι αναξιόπιστη πλέον…).

Ο κραταιότερος δηλαδή προστάτης/νταβατζής στην ανθρώπινη ιστορία, με το αχανές του δίκτυο σ’ όλο τον κόσμο από βάσεις/στρατεύματα σε… κυρίαρχες χώρες, σε καιρούς «Ειρήνης», «πήρε» τον Πούτιν για δανεικό σε «εχθρική» γέννημα-θρέμμα ξένη ομάδα – πώς αλλιώς.

Δεν χρειαζόταν τώρα ένας Τρούμαν να φουσκώνει ως τα ουράνια την «κομμουνιστική» απειλή, ούτε ένας Μπους την 11η Σεπτεμβρίου. Καμιά φορά φτάνει κι η φούσκα των εταιρειών dot-com… Για να εμπλουτίσει τη λειψή, κοντή ιστορία της ηπειρωτικής Αμερικής – την εξαρχής πολυπολιτισμική… Αλλά αυτά κάνουν οι παγκόσμιοι γκάνγκστερ ένθεν κακείθεν, και δη οι

«εκλεγμένοι». Γι’ αυτό και λίγα παίρνουν.

Αρκεί ο «νέος Τσάρος» να μη φιγουράρει μόνο στις λίστες Forbes, αλλά και να διαφέρει απ’ τον γνωστό Σαξοφωνίστα ή τον Έγχρωμο (τον μεγαλύτερο βομβαρδιστή των τελευταίων δεκαετιών) όσο απέχει η Φαλούτζα και το Αμπού Γκράιμπ απ’ τη Μαριούπολη ή μάλλον το Βελιγράδι. Οποία ισοπέδωση!

Δεν χωρεί αμφιβολία. Χωρίς την «Αμερική» και την Αμερική (που χάνει με ταχείς ρυθμούς τη μονοκρατορία της – θυμηθείτε βέβαια τους μεγάλους πετρελαϊκούς πολέμους μετά τον Β΄ Παγκόσμιο και τα εμπάργκο), «Ουκρανικό» –παρά την Κριμαία– δεν θα υπήρχε. Αυτή το έφερε-το κέντησε ως εδώ.

(Εδώ ακόμα και ο Μπάιντεν στο ΔΣ της Ουκρανικής Εταιρείας Αερίου τοποθέτησε και διέφθειρε τον γιο του.)

Ιδίως, έχοντας γνώση *ως «Αμερική»* ότι ο απλός κομπάρσος, γι’ αυτόν γίνονται όλα, τον χεσμένο, σε Ανατολή και Δύση –αυτός ψηφίζει!–, και στην Αμερική (όχι μόνο του Τραμπ) και στην Ελλάδα και στη Γαλλία και στη Ρωσία, δεν μπορεί χωρίς Ηγέτη/είδωλο. Και μάλιστα δυναμικό και ατσαλάκωτο όπως ήταν του Πούτιν.

Ιδίως αν η μάσκα του φοριέται για αντιδυτική, ενώ με τις δικές της πρώτες ύλες φτιάχνεται. Εξ ου και τον θαυμάζουν εύκολα οι Καμμένοι.

Ναι αλλά κομπάρσοι δίχως πρωταγωνιστές υπάρχουν; Γνήσιοι εξουσιολάγνοι· εκβιασμένοι οι ψηφοφόροι μας. Ας δούμε, λοιπόν, εν συντομία κάποια έργα και τις μέρες τους. Μια και οι μετατοπίσεις μετά από αυτόν τον πόλεμο προβλέπονται τεκτονικές.

▪

Αντί λοιπόν οι ανά τον κόσμο «φιλελεύθεροι» να υποκλίνονται στον Λένιν και τους «κομμουνιστές» του, που έσωσε εκείνες τις

δύσκολες δεκαετίες τον πολιτισμό-Κεφάλαιο καθιερώνοντας το Κράτος ως την κυρίως υπεραξία, καμώνονται ότι ο Πούτιν και οι «ολιγάρχες» του γίνανε ξαφνικά –εκτός από ζάπλουτοι– παράφρονες – και βέβαια θιασώτες της ψυχροπολεμικής παράνοιας του 20ού.

Λες και υπάρχει ή θα γινότανε ποτέ καπιταλισμός χωρίς το Κράτος-Λεβιάθαν· ανάλογα τη χώρα και τις παραξενιές της βίαιης ή «μη βίαιης» (!) Συσσώρευσης – κι οι δυο σωτήριες… Αντί κοντολογίς στην «Αμερική» να μνημονεύουν και να επιχαίρουν που δοκιμάστηκε… «κομμουνιστικά», συμπληρωματικά, η άκρως εχθρική για τα επικίνδυνα εκείνα κινήματα «κομπάρσων» της εποχής χρήση/δοκιμή του Ολοκληρωτικού κράτους (όχι τόσο των Ναζί και των Γκουλάγκ –τα εφιαλτικά ευκολάκια– όσο του κατεξοχήν επενδυτή και του κατεξοχήν εργοδότη), επιδεικνύουν και καλά τα μες στα αίματα δόντια του λιονταριού και της αρκούδας – χέστηκαν για τα πτώματα.

Κι ενώ ο πεντάγωνος (για άλλους) τύραννος αποδεικνυόταν ότι αρέσει! Όχι μονάχα στους διακονιαραίους της (δικαιωματικής) αριστεράς –με το αζημίωτο βέβαια–, αλλά και στους Βαρδινογιάννηδες, τους Κοπελούζους και τους Μπόμπολες – που έτσι φτιάχτηκαν.

Εις βάρος των «κομπάρσων» πάντοτε.

Κράτος εναντίον κομπάρσων δηλαδή, παρά τα αντιθέτως υπονοούμενα. Κι εδώ και στην τελευταία καλύβα της γης. Καθ' ότι μετά τις ως άνω δοκιμές, καθιερώθηκε *ως πολίτευμα* πλανητικό ο Ολοκληρωτισμός. Και με τα «φιλελεύθερα» και με τα «αυταρχικά» του προσωπεία. Η διαρκής *«κατάσταση εξαίρεσης»* όπως την ονομάζουν κάποιοι, η Προ Κόβιντ. Ή μάλλον, η Μετά Σμαρτφόουν εποχή – και πού 'σαι ακόμη.

Γιατί να τα. Μετά τα πετρέλαια του Ιράκ και της Λιβύης υπάρχουν και αλλού γεωοικονομικά συμφέροντα. Δεν είναι όλα στους Αιθέρες και τα διαδίκτυα, όπως πιστέψανε οι πολιτισμένοι – κομπάρσοι κι αυτοί. Καθότι αν έπαυε –για λόγους Ειρήνης– ο

πόλεμος για γη, πώς θα ’χες εσύ ακίνητα και μάλιστα εκμεταλλεύσιμα.

Για να μην πούμε για τα ορυχεία, τις εξορύξεις, τη φιούζον χρηματιστηριακή κουζίνα κρυπτονομισμάτων και ασταμάτητων οπλικών συστημάτων – ποιος πόλεμος;

Ό,τι δημιουργεί δηλαδή την Εξέλιξη, τις εξελίξεις αυτού του πολιτισμού. Τα μπιτκόιν, τα drones κι η αξιοθαύμαστη τεχνητή «επικοινωνία» (από σμαρτφόουν μέχρι δίκτυα «προχώ» στρατιωτικά· που ως ληγμένα τα καταναλώνουν οι θνητοί, ευγνώμονες για τα καλά της Επιτήρησης) – η δημοκρατία δηλαδή. Αλλά τα ξέρετε, για αυτά και με αυτά τρέχουν όλοι ολημέρα.

Γιατί μπορεί να μη γνωρίζουμε –κι ούτε βιαζόμαστε να μάθουμε– τα πολεμικά πλάνα του Πούτιν και της «Αμερικής», υπάρχει απ’ ό,τι φαίνεται προσύμφωνο όπως και στη Συρία αν και όλα αλλάζουν – αν και έχουμε την απαρχή κάτι σαφώς μεγαλύτερου… Παρά μονάχα για την *–κατ’ ανάγκη–* σθεναρή αντίσταση των Ντόπιων – κι όχι μόνο… Στην τελική διαπραγμάτευση όμως, ούτε καν βάσει του Αίματος –δεν θα ’χει την αποκλειστικότητα!–, θα φωτιστούν κάπως τα πράγματα.

Να φωτιστούν και οι τιμές του πετρελαίου/αερίου. Και τα μεταλλαγμένα της Αμερικής. Που αργά ή γρήγορα θα φέρουν την πράσινη διέξοδο, την αειφόρο (!) ανάπτυξη, την πριμοδοτημένη ηλεκτροκίνηση.

Ναι αλλά επαναβεβαιώθηκε, επιτέλους, πως δεν μπορεί να υπάρξει κεφαλαιο/κρατικός πολιτισμός χωρίς το Έδαφος – χωρίς τον πόλεμο. Είναι αναξιοποίητοι κι οι σκελετοί των πεθαμένων… Εδώ απ’ την πολλή Υπερσυσσώρευση δεν του ’φτασε και φράκαραν κι οι αιθέρες.

Όπως και δεν μπορεί να υπάρξει χωρίς… παραγωγή (βλέπε Κίνα). Με μόνους πρωταγωνιστές τους ακατάβλητους, τους λυσσασμένους αεριτζήδες της Άπω Δύσεως.

Αλλά επειδή εδώ έχουμε προφανώς να κάνουμε με την ανυποχώρητη σύγκρουση Αμερικής και Ευρασίας –«globalization» τέλος!-, αν νομίζετε ότι το «Ουκρανικό» εξακολουθεί να είναι θέμα ψυχροπολεμικό, εθνικό, ή και ψυχιατρικό (δευτερευόντως μπορεί), γυρίστε καλύτερα ανάποδα –αφού εσείς μπορείτε– το βέλος του χρόνου. Ξαναγυρίστε στον 20ό.

Οπότε τουλάχιστον και θα συγκρίνατε από τις μαρτυρίες, ουκ ολίγων στελεχών… – θα κουφαινόσασταν από τον Πούτιν, να ουρλιάζει: ως CEO –καθαρά– της Κρατικής μηχανής – άσ' τις περικοκλάδες, τη μίζερη «αντιδυτική» κουλτούρα και τα εξτρά. θα τον συγκρίνατε στα ίσια με τα ουρλιαχτά των Πέιτζ και των Μπέζος στους κατώτερους (ανταγωνιστικοί οι λόγοι): «Πόλεμο δεν έχουμε;».

Κι έχουμε πράγματι.

▪

Η διολισθαίνουσα στη δεύτερη θέση Αμερική, προφυλαγμένη εκ κατασκευής από δυο Ωκεανούς και προπαντός ως παρατηρητής (πολεμικώς) και «Τρίτος» πια (έτσι φτιάχτηκε από τους δύο παγκόσμιους πολέμους· στο τέλος «χώθηκε»!) –αυτό που έκανε η Κίνα πάντοτε και δη στον προτελευταίο πόλεμο «κατά της Τρομοκρατίας»-, δεν μπορούσε να αφήσει την Ευρώπη να

εναγκαλίζεται με τη Ρωσία (…ενεργειακά) – και στο βάθος Κίνα. Ή υπάρχουν ζευγάρια ή δεν υπάρχουν.

Ποιος… Η «Αμερική»!

Κι αφού τα αρπακτικά θηρία της βαρβαρότερης (πολεμικά) ζούγκλας έβερ, της Ευρωπαϊκής, γίνανε παρελθόν, ενώ η Αμερική είναι ακόμα στο παρόν, στο όνομα της δημοκρατίας εννοείται, το άμεσο μέλλον –οικονομικά βεβαίως– δείχνει Κίνα.

Πού να το δεχθεί αυτό ολόκληρη πλανητική οικοδέσποινα. Σίγουρα πολιτισμικώς παγκόσμια όσο καμία – ακόμα. Να μπαίνουν μέσα στο ίδιο σου το σπίτι και να αποπλανούν τη μάνα σου. Όχι ως πετυχημένοι βενζινοπώλες μόνο, αλλά και ως πολύφερνοι (λόγω Κίνας – λόγω υπεδάφειας προίκας) μπαλαντέρ.

Το μέλλον είναι σήμερα.

Έτσι το Ουκρανικό, απλώς «ανέβαλε» και δοκιμάζει τον περίπου βέβαιο –στον αβέβαιο ορίζοντα– πόλεμο κατά της Κίνας. Από την ευυπόληπτη (που δεν ανέχεται καν «τρίτο» πρόσωπο ή να είναι δεύτερη) και σίγουρα κραταιά «Αμερική». Κατά της Ευρασίας και των συμμαχιών της. Μια και στην Ασία ως γνωστόν μετατοπίζονται εδώ και χρόνια –πρωτεύοντα– τα μέτωπα.

▪

Μόνο που ο Πόλεμος, φέρνοντας με το ζόρι τον θάνατο: την απαρχή της ανθρώπινης ιδιότητας, και την ισοπεδωτική καταστροφή, (ακόμα και σαν θέαμα) όλο και πιο φρικτός και πιο ανελέητος γίνεται – κάθε φορά χειρότερος. Ακόμα και για τις –κοινή συναινέσει– μεγαμηχανές του.

Η ευκολία με την οποία ταυτίζονται κάποια αγόρια μαζί τους (ακόμη και ως Αντίσταση), όπως τα περιστέρια και τα κορίτσια με κάποια «ειρήνη», είναι άξια έρευνας και θαυμασμού.

Επειδή όμως Ειρήνη δεν υπάρχει (πρόκειται για την ιδεοπλασία

μεταξύ δύο πολέμων – αν και ανήκει στην ορολογία των κρατών-διπλωματών)…, *το αντίθετο του Πολέμου, είναι αυτό ακριβώς που αξίζει στους κομπάρσους : Ένας άλλος πόλεμος.*

Όχι ο διακρατικός.

Κι αξίζει ίσως εδώ να θυμηθούμε, μια και στο άμεσο μέλλον πολλά θα αλλάξουνε, ότι αυτό που κατάργησε τον κανόνα του χρυσού : το Μπρέτον Γουντς, και που καθόρισε την χρηματοοικονομική πορεία του πολιτισμού μας, υπονομεύτηκε πρώτα και κύρια από τον ίδιο τον Ντε Γκώλ. Γιατί αναγκάστηκε μετά τα μεγάλα γεγονότα του Παρισιού, να ανεβάσει -τρομοκρατημένος- τους… μισθούς στα ύψη. Και πού να δεις τι έγινε Ιταλία και αλλού. Περασμένα ξεχασμένα.

Αξίζει ίσως να θυμηθούμε, ότι πολλά έργα «κομπάρσων» (και λαών ολόκληρων) βαφτίζονται αργά ή γρήγορα -από τους Ερντογάν, τους Πούτιν και την ίδια την «Αμερική»- τρομοκρατία. Ακόμη κι όταν διαμαρτύρεσαι για ασφυξία των τιμών.

Κι ενώ, όλοι περίπου ξέρουμε ποιοι μεθοδεύουνε τον Τρόμο.

Οι ίδιοι που διαφημίζουν τώρα τις κυρώσεις■ λες και θα μπορούσε το δολλάριο να ‘παγώσει’ το blockchain, ή ένας ψαλιδισμένος έλεγχος να γίνει ποτέ «πλήρης» – πώς αλλιώς.

…Παρέα με τους πολιτισμένους υπουργούς πολιτισμού■ κι αυτοί στο κάδρο : έργα τέχνης. Σαν τη δική «μας» τη γελοία. Αυτοί που διέκριναν κάποιον Ρασκόλνικωφ να πολιορκεί το Κίεβο, έπαιζε πιάνο ο Μουσόργκσκι.

Και βέβαια τόσοι σαλιάρηδες περί «Ελευθερίας»…

Απαραίτητοι για να αποκλειστεί η άλλη : Των «κομπάρσων».

Που δήθεν, ούτε έρχεται ούτε γίνεται ποτέ.

Αθήνα, 27 Μαρτίου 2022

Τελευταίο του βιβλίο «Ομόκεντρα και εφαπτόμενα» (εκδ. Βιβλιοπέλαγος)